

En defensa de Joan Rangel

JUAN-JOSÉ LÓPEZ BURNIOL
NOTARI

El text següent és un relat personal. Aquest estiu havia tornat a reunir tots els meus fills, després d'anys, per a un viatge familiar que ens exigia estar sens falta a Estocolm el dimarts 1 d'agost. La idea era sortir de Barcelona el divendres 28 i passar el cap de setmana a la capital sueca; però, com que un fill tenia un casament el dissabte fora de Barcelona, vam ajornar la marxa fins al dilluns 31. Això ens va salvar, perquè el dia 28 es va produir el caos a l'aeroport.

Vaig tenir notícia de la vaga salvatge el mateix matí, quan algú em va dir que l'atorgant d'una escriptura no podia venir perquè feia més d'una hora que era tancat a l'avió. Després, a casa, a l'adonar-me de la magnitud del desastre vaig sentir una triple indignació: 1. Amb els treballadors, pel menyspreu amb què tractaven els seus conciutadans al lesionar greument els seus interessos; a l'escoltar per TV les raons d'una de les vaguistes --rossa, grassoneta, despenjada i desafiadora-- vaig apagar el televisor. 2. Amb Iberia, que ha permès, durant anys, que els pilots utilitzin com a ostatges els seus clients en el marc de les negociacions col·lectives. 3. Amb AENA, que no va preveure o va deixar podrir una situació que --ho vaig dir i ho mantinc-- no hauria permès mai a Madrid.

Però, en aquell moment, vaig témer sobretot que irrompés un milhomes disposat a emular --i mai més ben dit-- Don **Camilo Alonso Vega**, i ordenés desallotjar la pista a les braves. L'embolic hauria estat llavors inenarrable i, evidentment, nosaltres no hauríem sortit el dilluns. Per fortuna, **Joan Rangel** va conservar la calma i va aconseguir que el mal no fos pitjor. L'hi agraeixo. Diguin el que diguin ara, en seu parlamentària, els tenors i els braus furiosos. Ni cas.

Article publicat a El Periódico de Catalunya el 3 de setembre de 2006